

Anh Là Bản Tình Ca Ngày Đông

Contents

Anh Là Bản Tình Ca Ngày Đông	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8 [end]	9

Anh Là Bản Tình Ca Ngày Đông

Giới thiệu

> Bên trong sân thể dục của trung tâm thể thao ở công viên Munich Olympic, màn ảnh lớn đang truyền hình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-la-ban-tinh-ca-ngay-dong>

1. Chương 1

Phần 1

Bên trong sân thể dục của trung tâm thể thao ở công viên Munich Olympic, màn ảnh lớn đang truyền hình trực tiếp một trận bóng đá. Tiếng người hâm mộ reo hò cổ vũ vang lên khắp nơi. Màu cờ của từng nước tung bay rợp trời, nổi bật trong bầu trời đêm.

Tôi và Mont nằm trên sân thể dục làm bằng cỏ ở bên ngoài. Buổi sáng vừa có một cơn mưa lớn đổ xuống nên mặt cỏ ẩm ướt, phần chúng tôi nằm cũng không ngoại lệ.

“Ngày mai anh sẽ tiễn em ra sân bay chứ?” Tôi dùng tiếng Anh hỏi Mont nhưng không quay đầu nhìn lại.

Không gian như lặng đi vài giây, sau đó tôi nghe thấy anh chậm rãi nói: “Không biết”.

Câu trả lời nằm trong dự đoán của tôi nhưng vẫn chẳng thể kìm nổi mà buông một tiếng thở dài. Cái người đàn ông có đôi mắt màu xanh lam này, là một kẻ cố chấp và bướng bỉnh. Tôi yêu cái sự cố chấp này của anh nhưng vào giờ phút này, lại đau thương bởi chính nó.

“Vậy hôm nay anh đàn một khúc cho em nhé”. Tôi gơ tay gõ gõ vào hộp đàn.

Tôi gặp Mont vào một ngày thời tiết âm u, tâm tình xám xịt.

Nói đến nguyên nhân cũng như quá trình tôi thuận lợi trưởng thành, bình thường đến mức sáo rỗng, không đáng được kể tới. Ngày đó tôi chia tay bạn trai, một mình du lịch khắp nơi sau khi tốt nghiệp...

Thời gian đó, tôi đã ở Châu Âu được mười ngày. Nhập cảnh từ Italia, cứ hướng về phía bắc mà đi, qua Thụy Sĩ rồi đến Đức. Ngắm nhìn các thành phố lớn sầm uất, những con đường nhộn nhịp. Cùng các cô gái trẻ tuổi leo lên ngọn núi cao nhất, cảm động trước khung cảnh hùng vĩ của thiên nhiên. Cứ thế, khi đến Munich, tôi cảm thấy bản thân đã rời.

Từng trông mong cuộc hành trình này nhưng khi trải qua thực tế mới thấu hiểu được mùi vị của nó. Những hình ảnh tuyệt đẹp hư ảo kia chỉ là một phần, có lẽ chỉ dùng để mê hoặc những lữ khách phương xa. Cảm giác thật sự, có lẽ là sự chia ly.

Nhàn rồi thì ngắm trời ngắm đất, nhưng cái cảm giác cô độc lại nhanh chóng bủa vây. Đặc biệt khi ở một quốc gia xa lạ, nghe những thứ ngôn ngữ xa lạ, cảm giác bị thế giới vứt bỏ lại càng rõ rệt hơn.

Vì thế, khi đi dạo trong khu vườn ở Munich, nghe thấy tiếng đàn violon văng lại từ phía xa, tôi cứ như con rối bị giật dây, bước từng bước về phía đó. Tôi không biết đó là bài hát gì nhưng khi nghe những âm thanh réo rắt vang lên, tôi biết đó là một đoạn nhạc tuyệt vời.

Người kéo đàn là một anh chàng trẻ tuổi, khoảng hai mươi hai ba. Đôi mắt đang nhắm chột mở ra để lộ con ngươi màu xanh lam, bàn tay cầm đàn. Bên cạnh chân anh ta có một chiếc hộp đã chứa hơn mười đồng tiền. Thi thoảng có vài người bước đến cho tiền vào hộp thì anh ta khẽ vuốt cằm.

Suốt buổi chiều hôm đó, tôi ngồi đối diện anh, thời gian trôi qua bao lâu chẳng biết, đến khi trời sẩm tối, đôi mắt đã ươn ướt.

Từng bài từng bài một, rốt cuộc cũng kết thúc. Anh ta đứng dậy thu dọn nhạc phổ và đàn violon. Tôi cũng đứng lên, đi đến trước mặt anh ta, đặt vào mười đồng Euro.

Anh ta ngẩng đầu kinh ngạc nhìn tôi.

“Có thể dẫn tôi đi cùng không?”.

Dẫn tôi đi, đó là câu đầu tiên tôi nói với anh.

2. Chương 2

Phần 2

Tôi không hiểu nổi bản thân vì sao nảy sinh lòng hiếu kỳ đối với người đàn ông này. Càng không hiểu nổi tại sao mình lại dám cả gan tham gia vào một cuộc phiêu bạt không có hồi kết thế này. Hay bởi đã sống một cuộc sống phẳng lặng, bình thường quá lâu, nên trong giây lát mới quyết định làm một điều gì đó trái với nguyên tắc thường ngày, dấn thân vào một cuộc phiêu lưu nguy hiểm? Hay bởi cảm thấy tuổi trẻ sắp trôi quá một cách phí hoài, nhụt nhòa không dấu ấn nên mới muốn làm một chuyện gì đó đột phá?...

Nhưng, nguyên nhân quan trọng gì chứ? Đã lựa chọn thì cứ hưởng thụ đi thôi.

Một ngày sau thì thuận lợi đến Salzburg. Trên đường đi tôi và người đàn ông kia nói chuyện ít đến thăm thương. Anh ta tên Mont, là một người Châu Âu kéo đàn violon lang thang khắp nơi. Anh bảo anh muốn dùng đôi chân của chính mình đo khắp thế giới này.

Nhờ anh, tôi có thể quan sát nhiều nơi bằng chính đôi mắt của mình chứ không phải qua lời anh kể.

Hành lý của anh không nhiều. Tất cả đồ dùng được anh xếp gọn vào một balo đeo trên lưng. Chiếm một phần lớn trong đó là đàn violon, nhạc phổ và một vài đạo cụ linh tinh...

Anh mang trong người huyết thống của dòng họ điển hình và lâu đời nhất nước Đức – Germania. Nhưng cái cách anh lựa chọn sống lại khác biệt với sự nghiêm cẩn của dòng họ này. Tuy anh chẳng nói ra, nhưng tôi có thể cảm nhận được nhiệt huyết của anh đối với thế giới này. Nhiệt huyết đó ẩn giấu sâu tận bên trong con người anh, là tâm sự thầm kín nhất của anh. Chỉ là thi thoảng, nó bộc lộ qua đôi mắt màu xanh lam, qua những ca khúc mà anh biểu diễn...

Chúng tôi dừng lại ở một công viên suốt buổi chiều. Anh tiếp tục diễn tấu. Còn tôi thì ngồi ngây ngốc trên băng ghế dài ngắm đài phun nước. Đây là một công viên tập nập khách du lịch. Nhưng họ đến chụp ảnh rồi lại vội vã đi ngay. Chẳng có ai để ý đến tiếng đàn của Mont. Vậy là hôm nay sẽ không thu được gì rồi...

Buổi tối tôi và anh đến một trạm tàu điện ngầm ngủ qua đêm. Dưới sự chỉ đạo của anh, tôi mua một cái túi ngủ. Nếu không có nơi để ở nhờ hoặc không đặt được khách sạn thì túi ngủ chính là biện pháp giải quyết tốt nhất.

Dựa vào cột đèn bên trạm xe, Mont chống đầu, tay không ngừng ghi chép nhạc phổ. Mà tôi thì dùng di động lên mạng giải trí. Chắc là không tìm được linh cảm, Mont nhanh chóng dừng sáng tác nhạc, bắt đầu quan sát tôi.

Đây là lần đầu tiên Mont dùng ánh mắt tò mò nhìn tôi. Ngay cả khi mới gặp lần đầu, tôi bảo dẫn tôi đi cùng, anh cũng chỉ kinh ngạc chứ không hề nghi ngờ gì.

Tôi đặt điện thoại xuống, nhìn thẳng vào mắt anh: “Sao vậy?”.

Anh lắc đầu: “Không có gì”.

Tôi cảm thấy đây là cơ hội nói chuyện hiếm có nên vội vàng hỏi: “Mont, anh không thắc mắc gì à? Tại sao anh không hỏi tôi vì nguyên nhân nào lại muốn lang thang cùng anh?”.

Mon nghĩ một lát, nói: “Lúc đó tôi tưởng mình nghe nhầm, hoặc là cô chỉ đùa mà thôi”.

“Chuyện này mà cũng đùa được sao?” Tôi dở khóc dở cười.

“Thật ra tôi cảm thấy đáng vẻ của cô” Mont nhìn tôi từ trên xuống dưới nói, “không giống với loại người này...”.

Bàn tay anh chống dưới cằm. Dù nói tiếng Anh nhưng khẩu âm lại đặc sệt giọng Đức, cứ mỗi âm cuối lại được kéo cao lên. Ánh đèn vàng rực rỡ chiếu sáng đôi mắt màu xanh lam của anh, cứ như vậy màu xanh ấy chiếu thẳng vào đôi mắt tôi, khắc sâu vào trái tim tôi.

“Vì sống đơn điệu quá lâu nên muốn thay đổi một lần thôi”. Tôi khẽ cười, hỏi ngược lại: “Mont, còn anh tại sao lại sống như thế này?”.

“Tôi muốn”.

Câu trả lời như đó là một chuyện đương nhiên, cần phải như vậy. Sự bướng bỉnh và kiên trì của anh hấp dẫn tôi. Người này nắm giữ cuộc sống của anh, so với tôi hoàn toàn khác biệt.

3. Chương 3

Phần 3

“Mont, anh có bao giờ ước mơ sẽ tổ chức một buổi biểu diễn ở đây?”.

Tôi và Mont đứng ở đại sảnh rộng lớn bên ngoài thánh phòng, chờ âm nhạc nổi lên. Hiếm khi tôi thấy Mont mặc âu phục như hôm nay, mấy sợi râu lún phún dưới cằm cũng được cạo sạch sẽ. Cả người anh toát lên vẻ khoan khoái, mạnh mẽ. Còn bộ đồ của tôi mới vừa mua ở cửa hàng trong thành phố. Giá cả cũng bằng tiền chúng tôi mua vé đứng xem buổi diễn này, tuy chẳng cao quý nhưng cũng đủ thỏa mãn.

“Vừa mới học chơi đàn có nghĩ đến. Nhưng sau khi gia nhập dàn nhạc mới phát hiện ra chuyện đó khác xa so với suy nghĩ của tôi”.

“Khác sao?”.

Tôi nghiêng đầu nhìn khoe môi anh mím lại. Anh ngược đầu nhìn tòa nhà nổi tiếng trong giới kiến trúc, nói: “Lần cuối tôi biểu diễn ở một sân khấu rực rỡ ánh đèn là ở Berlin. Lần đó cũng giúp tôi hiểu ra rằng, bản thân mình yêu thích con đường hiện tại. Không cần ánh đèn sân khấu, không cần tiếng vỗ tay nhưng lại cảm thấy bản thân thật sự tự do, an nhàn không ràng buộc”.

Tôi nghe xong, cười, chẳng thể phủ nhận. Anh cúi đầu nhìn tôi, nói: “Cô không phải vì âm nhạc của tôi nên mới quyết định lang thang cùng tôi hay sao! Đây là minh chứng tốt nhất”. Một câu nói này của anh khiến tôi không thể nào phản bác.

Thánh phòng hôm nay thật tráng lệ. Nhưng âm luật tôi chẳng hiểu, chỉ nghe vậy thôi. Cả một buổi biểu diễn dài tôi chỉ nghĩ đến gót chân đang đau vì đứng của mình. Chẳng bằng một buổi trưa thoải mái ngồi nghe Mont kéo đàn violon. Mỗi khi cảm thấy tê nhạt tôi lại nhìn Mont. Gò má anh như điêu khắc, mang theo sự cương nghị của dòng máu nước Đức, lông mi thẳng tắp, đôi mắt sâu hun hút, sống mũi cao. Anh nghe nhạc đến mê mẩn, ngón tay bên người gõ gõ theo âm điệu.

Buổi tối hôm nay, toàn bộ ánh sáng rực rỡ trong thánh phòng cũng không hấp dẫn được tôi. Trong mắt tôi, chỉ có người đàn ông bên cạnh là bức tranh tuyệt vời nhất.

Buổi diễn kết thúc, chúng tôi trở về khách sạn. Sau khi đi tắm tôi quay trở về phòng thì thấy Mont đang sáng tác nhạc. Mấy người ở cùng phòng vẫn chưa trở về nên anh rất thoải mái. Thi thoảng còn lẩm bẩm vài tiếng. Thấy tôi, anh ngược mắt nhìn. Đôi mắt màu xanh lam của anh sáng rõ, hào hứng nói: “Tôi mới viết xong một bản nhạc. Vào nghe một chút”.

Tôi vẫn còn mãi nhìn, anh đã đeo đàn lên lưng, bước tới cầm tay tôi: “Chỗ này nhỏ quá, chúng ta ra ngoài thôi”.

Anh cứ như vậy kéo tay tôi chạy ra ngoài khách sạn, dọc theo đường phố thừa thớt ánh đèn, rẽ nơi góc đường, băng qua thảm cỏ, dừng chân bên một cái ghế dài.

Tôi còn thở hổn hển, tóc vẫn còn nhỏ xuống mấy giọt mồ hôi. Vậy mà anh đã lấy đàn violon ra, đứng dưới ánh đèn đường yếu ớt, cầm vĩ lướt qua dây đàn, từng nốt nhạc vang lên trong không gian tĩnh mịch.

Tôi ngồi cạnh anh, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm. Làn gió mát rượi thổi qua lòng bàn tay, nhưng chẳng thể nào xóa được nhiệt độ ấm nóng đang lan trong từng mạch máu.

4. Chương 4

Phần 4

Praha – thành phố của một trăm ngọn tháp, là cái nôi của những công trình kiến trúc hoàng gia đồng thời cũng mang trong mình sự hào phóng của vùng đất Đông Âu. Mont biểu diễn ở một quảng trường cổ xưa còn tôi thì đi dạo xung quanh cung điện bên bờ sông – một công trình kiến trúc điển hình của khu vực Đông Âu.

Sau khi làm bạn với Mont tôi không còn như một vị khách du hành đầy mệt mỏi.

Tôi thường xuyên cảm thấy muốn bước chậm lại, có khi còn không muốn đi. Giống như bây giờ, ánh mắt trời dịu dịu, tôi ngồi trước tháp đồng hồ ở quảng trường, thật thư thái chờ đợi từng giây từng phút trôi qua. Tôi nhìn những người đi đường lướt qua trước mắt, mỗi người mang một vẻ mặt khác nhau, sinh động hoặc chán nản. Những hình ảnh ngất quảng mơ hồ...

Người với người sao khác nhau vậy nhỉ? Tôi nhìn quảng trường trước mặt, xuyên qua khe hở giữa đám đông, nhìn kĩ chàng trai ngồi bên cạnh pho tượng biểu diễn violon. Là bởi vì anh ư? Tôi không hiểu nữa...

Đi dạo xung quanh cung điện một vòng, hai chân tôi đã mỏi nhừ. Khi trở lại quảng trường, tôi thấy Mont đã thu dọn xong đồ đạc, đang loay hoay đi tới đi lui quanh bức tượng.

Tôi bước đến, cười hỏi: “Xong rồi hả?”.

Anh cũng mỉm cười, gật đầu: “Về khách sạn thôi”.

Tôi bước theo anh đi về phía ánh dương đang dần tắt. Mới đi qua vài con phố, tôi đột nhiên ngồi xuống. Mont phát hiện tôi dừng lại phía sau, lập tức đi đến, cúi người hỏi: “Làm sao vậy?”.

Tôi ôm chặt bụng dưới, ngay lập tức hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhúu chặt lông mày chẳng biết nói thế nào cho anh hiểu.

“Tôi không sao. Về khách sạn đi, tôi có thuốc”. Giọng nói tôi hơi run run.

Mont lo lắng nhìn tôi: “Có phải đi bệnh viện hay không?”.

Tôi lắc đầu: “Uống thuốc là được rồi”.

“Cô đi được không?”. Mont cúi xuống, tôi vịn vào anh cố gắng đứng lên nhưng hai chân lại khuyu xuống lập tức. May mà có Mont nâng đỡ tôi.

Bàn tay nắm lấy tay Mont đã ướt đầm mồ hôi lạnh. Mont chẳng nói thêm câu nào mà bế tôi lên bước nhanh về trạm xe buýt. Tôi chẳng thể nhớ nổi người đi đường lúc đó có nhìn chúng tôi với ánh mắt tò mò hay không nữa. Tôi cũng chẳng còn đủ tâm tình để hưởng thụ cái cảm giác được anh ôm vào ngực lúc đấy. Nghĩ lại thật đáng tiếc, nhưng có khi đó cũng là điều may mắn...

Thật đáng tiếc tôi không thể nhớ nổi cảm giác ấm áp và ôn hòa mà anh mang lại khi đó. Chỉ nghĩ rằng vào giây phút này có người để dựa vào quả là tốt biết bao nhiêu.

Mất nửa tiếng chúng tôi mới về đến khách sạn. Có lẽ người Châu Âu không có thói quen dùng nước nóng, khi tôi mở vòi hoa sen, một dòng nước lạnh xối thẳng vào người. Bình thường chuyện này chẳng có gì to tát, nhưng vào những ngày đèn đỏ đau chết đi sống lại, thật sự như bị đòi mạng.

May mà tôi có chuẩn bị thuốc giảm đau. Nằm trên giường, đắp chăn dày cộm, uống thuốc xong tôi mới thở một hơi thoải mái.

Cảm giác đau đớn giảm hẳn, tôi quay đầu nhìn sang anh, áy náy: “Xin lỗi, làm anh lo lắng rồi”.

“Cô nói vớ vẩn gì vậy?”. Anh nhúu mày, gạt tóc mai trên trán tôi sang một bên, bàn tay đặt ở lên trán: “Không bị sốt. Cô chắc chắn không sao chứ? Nhìn có vẻ rất đau mà?”.

“À, thật ra... mỗi tháng tôi sẽ bị thế này một lần”.

“Hả?”.

“Mont, hóa ra anh cũng có lúc mang dáng vẻ trì độn này”. Nhìn khuôn mặt ngơ ngác của Mont, tôi khẽ cười. Nhưng bỗng bụng dưới lại nhói lên nên nụ cười phải ngừng lại.

Mont hình như đã hiểu ra mọi chuyện. Vẻ mặt nghi ngờ tan biến, ngại ngần ho khan một tiếng.

Nhìn vẻ mặt ngượng ngùng như trẻ con của anh tôi lại không nhịn được bật cười. “Người châu Âu không phải rất có kinh nghiệm trong chuyện này ư? Sao anh có vẻ kì quặc thế?”.

“Sao cô suy nghĩ phiến diện về người châu Âu vậy?”. Mont phản bác lại: “Tôi lâu rồi cũng không có mối quan hệ yêu đương lâu dài nào. Trong mấy giây làm sao có thể nghĩ ra chuyện này chứ?”.

“Haiz”. Tôi cố ý buông một tiếng thở dài. Hiếm khi tôi thấy Mon phản ứng nhiều như này nên không đành lòng dừng câu chuyện.

“Mới khỏe một tí đã đắc ý!?”. Mont híp mắt lại, ngón tay chọc chọc má tôi. Tôi nằm trong chăn, che nửa khuôn mặt, cười khúc khích mãi không ngừng.

“Cười đã chưa? Cô đúng là trẻ con”. Mont đặt ly nước xuống bàn, không thêm đôi co với tôi nữa.

Tôi ngừng cười, thò tay từ trong chăn nắm chặt tay Mont: “Mont, rất cảm ơn anh”.

Anh ngạc nhiên nhìn tôi, Trong đôi mắt màu xanh dường như có gì đó đang thay đổi. Thế nhưng chỉ trong vài giây, anh dời tầm mắt: “Không cần cảm ơn, cô nghỉ đi. Chúng ta ở lại Praha thêm vài ngày”.

Buổi tối hôm ấy tôi cứ nắm tay Mont mãi đến khi chìm dần vào giấc ngủ. Một đêm mộng đẹp.

5. Chương 5

Phần 5

Khi tôi hết cơn đau, chúng tôi quay lại nước Đức. Dừng chân ở Frankfurt hai ngày thì đến nước Pháp.

Nơi đầu tiên chúng tôi đặt chân đến chính là thủ đô Paris hoa lệ. Đây là thành phố đầy sự đối lập bởi vẻ xinh đẹp, tao nhã và dơ dáy bẩn thỉu cùng tồn tại. Nhưng nó vẫn có một sức hút mê người, như là thần thoại đối với tôi. Mont thì ngược lại, tuy yêu thích vẻ đẹp lung linh của Paris vào ban đêm nhưng lại cực ghét sự lạnh lùng của người dân nơi đây.

Tôi nghĩ đó cũng là nguyên nhân khiến Paris chẳng mấy nhiệt tình với những nghệ sĩ đường phố. Thu nhập của Mont vì vậy cũng ít đi, so với giá cả đắt đỏ của thành phố này thì thật sự khó khăn. Nhưng những đêm đứng trên tháp Eiffel ngắm cảnh đêm thành phố, vẻ đẹp huyền ảo này có thể dễ dàng bù đắp mọi sự tức giận.

Nửa đêm, đường phố vẫn chật ních người. Có những người đàn ông say rượu bước xiêu xiêu vẹo vẹo. Có những ả gái điếm đứng trong mấy con ngõ nhỏ mời khách. Có những người không muốn ngủ, lang thang không mục đích như tôi và Mont.

Xuyên qua những con đường không biết tên. Đi ngang qua những cửa hàng tuy đã đóng cửa nhưng nhờ ánh sáng dịu vàng của ngọn đèn đường hắt lên tấm kính, tôi vẫn nhìn rõ chiếc ghế dựa và chậu hoa nhỏ bên cạnh nó.

Chai rượu trên tay tôi đã hết từ lâu. Đôi chân cứ bước đi liêu xiêu nhấp nhô. Chúng tôi đã gặp một vài người bạn của Mont, cùng uống rượu, tán gẫu, cùng đi bar. Đến giờ phút này đầu óc tôi rất mơ hồ, sự tỉnh táo đã treo trên chín tầng mây.

Bỗng dưng tôi đập trúng chai rượu rỗng của ai đó vớt trên đường nên chân hơi lảo đảo. “Cẩn thận!”. Mont nhanh chóng nắm lấy tay tôi. Nhìn vào ánh mắt đối diện mình, tôi cười khê, lắc lắc đầu rồi tiếp tục bước đi.

“Mont, chúng ta quen nhau được mấy ngày nhỉ?”. Tôi quơ quơ vỏ chai rượu, hỏi anh. Tôi cũng muốn tính thử xem đã bao lâu nhưng đầu óc trì trệ chẳng nghĩ nổi.

“Hơn hai tuần rồi”. Hai tay Mont dút vào túi quần, vì không mang theo đàn violon phía sau nên bước chân của anh nhanh nhẹn hẳn lên.

“Thời gian trôi nhanh thật...”. Tôi cười cười xoay một vòng. “Trước đây tôi chưa bao giờ nghĩ bản thân sẽ sống thế này”.

“Cô yêu thích cuộc sống này không?”.

“Thích. Nhưng đây chỉ là một khúc nhạc đệm mà thôi...”. Tôi ngừng trong giây lát rồi vụt chạy đến ngã tư đường phía trước thì dừng lại, quay người về phía Mont hét lên: “Giống như bây giờ tôi đứng giữa ngã tư đường đầy nguy hiểm này. Tuy có cảm giác mạo hiểm nhưng chỉ là trong thời gian ngắn ngủi. Rồi tôi vẫn sẽ phải quay lại bước trên vỉa hè như cũ”.

Nói xong tôi bước đi. Cùng lúc đó bên trái vang lên tiếng còi xe inh ỏi. Tôi nghiêng đầu nhìn qua, chỉ thấy đèn xe sáng rực trước mắt.

Một giây sau, tôi đột nhiên bị lôi vào một vòng tay ấm áp. Một cơn gió mạnh và một tràng cười rửa sạch qua ngay sau lưng. Tôi ngẩng đầu lên, chạm vào ánh mắt thâm thúy của Mont.

Tôi nghĩ chắc tôi say lắm rồi nên dưới bầu trời đêm Paris, dưới sự xúi giục của men say, dưới ánh mắt chăm chú của anh. Khi anh cúi người, đôi môi man mát chạm vào chóp mũi của tôi, tôi chủ động kiễng chân, ngẩng đầu lên. Hôn anh.

Khi nhắm mắt lại tôi mơ mơ màng màng nghĩ: Nếu như đây là một đoạn nhạc đệm điên cuồng trong đời tôi thì cứ để nó điên hơn nữa đi.

6. Chương 6

Phần 6

“Mont, anh đã từng nghĩ qua sẽ dừng chân ở thành phố nào chưa?”. Khi bước dọc theo bờ biển xanh thẳm thăm ở thành phố Nice, tôi đã hỏi anh.

Mont cầm chặt tay tôi, ánh mắt xa xăm nhìn về những cánh buồm giăng đầy mặt biển: “Không biết. Vẫn chưa có nơi nào yên bình khiến anh muốn sống cả đời ở đó”.

Tôi trầm mặc nhìn mặt biển rộng lớn chẳng biết đâu là bờ. Người đàn ông bên cạnh tôi cũng khác gì đâu. Giấc mộng của anh cũng mênh mông vô bờ bến.

Ngày đầu tiên gặp anh, tôi chẳng hề nghĩ rằng anh sẽ chiếm một vị trí quan trọng trong cuộc sống của bản thân.

Chỉ là một lần buông dây cương thoát khỏi lề thói cũ để trở thành người lữ hành tha phương đã khiến tôi cứ nghĩ rồi mọi chuyện sẽ mãi theo ý mình. Tôi càng ngày càng quan tâm đến anh, càng chìm trong cổ chấp u mê thì càng kì vọng, mong muốn nơi anh nhiều hơn nữa. Dù tôi biết rõ điều mà bản thân nhận được sẽ có sự thất vọng mà thôi.

Đây là lần đầu tiên trong đời tôi không thể nào khống chế nổi bản thân, suy nghĩ điên cuồng càng nhiều. Thời gian càng trôi tôi càng chờ mong một sự thay đổi nào đó, càng mơ mộng những điều không tưởng.

Trôi qua một buổi chiều trên bờ biển, tôi và Mont quay lại trung tâm thành phố. Tôi ngồi trong quán nhỏ đọc mấy tờ áp phích cũ còn Mont đàn violong bên đường. Tuy đã gặp Mont được hai mươi ba ngày nhưng tôi vẫn bị tiếng đàn của anh mê hoặc. Chỉ là từ tận đáy lòng tôi cảm thấy một nỗi buồn khôn tả, dường như báo trước cho tôi biết kết thúc của cuộc hành trình này.

Trong quán ăn người tới người đi, ly nước của tôi cũng đã cạn từ lâu nhưng tiếng đàn của Mont vẫn chưa dừng lại. Tôi mua một chai nước bước đến cạnh Mont, sau khi chờ một khúc nhạc đàn xong thì đưa nước cho anh. Mont nhìn tôi chăm chú, mỉm cười. Tôi cứ thế sa vào ánh mắt dịu dàng của anh. Anh rất tự nhiên hôn khẽ môi tôi sau đó mới uống nước.

Trong số những người nghe anh biểu diễn xong bước đến thả vài đồng xu có một cặp đôi người Trung Quốc. Cô gái dùng giọng điệu thăm dò hỏi tôi có phải người Trung Quốc hay không? Sau khi tôi gật đầu xác nhận, cô ấy bèn dùng tiếng Trung hỏi tôi những địa điểm du lịch ở đây. Tôi ngại ngần nói với cô mình cũng là khách du lịch. Cô gái xin lỗi vì hiểu lầm, lại nhìn qua phía Mont rồi bảo hai chúng tôi trông thật hạnh phúc. Tôi liếc mắt nhìn Mont, chẳng phủ nhận mà chỉ cười cười, rồi tạm biệt với cô gái.

Cô gái đi rồi Mont mới hỏi có phải cô ấy nói gì về anh không? Tôi bảo cô ấy nói hai chúng ta thật hạnh phúc.

Mont nghe xong cũng cười nhưng chẳng nói gì thêm. Có lẽ anh cũng như tôi đều hiểu rõ, chỉ là không muốn nhắc đến mà thôi...

7. Chương 7

Phần 7

Ngay từ ban đầu đã biết chẳng thể có một kết cục nhưng khi tiếng chuông đồng hồ chuẩn bị điểm những tiếng biệt ly thì tôi lại bắt đầu liều mạng truy đuổi, truy đuổi từng bước một, truy đuổi một kết quả không có tương lai...

Ngày trở về Munich tôi nói với Mont về chuyến bay mà mình đã đặt. Bàn tay cầm đàn của anh hơi dừng lại rồi ừ một tiếng. Tối hôm đó khi quay lưng vào nhau, chúng tôi đều biết người kia cũng mất ngủ.

Ngày tiếp theo tôi và Mont đến khu vườn nơi chúng tôi gặp nhau lần đầu. Anh đàn một khúc ca tôi chưa từng nghe qua. Giai điệu chưa hoàn chỉnh, thậm chí anh còn kéo sai vài nhịp nhưng tôi vẫn ngồi nghe cả buổi chiều. Chỉ có điều trong đầu tôi suy nghĩ lung tung, chẳng nghe được nhiều...

“Mont, anh nói sau này chúng ta có gặp lại nhau không?”. Trên đường về khách sạn, chúng tôi nắm chặt tay nhau bước thật chậm.

“Anh không biết”. Mont thành thật lắc đầu.

“Chắc là không đâu”. Tôi cố cười: “Anh và em vốn là hai đường thẳng song song khác biệt. Hơn nữa chúng ta còn cách nhau bốn tiếng máy bay. Ai bảo thế giới này nhỏ chứ. Thật ra nó vẫn cực kì lớn”.

Mont nắm chặt tay tôi hơn nhưng im lặng.

Tôi biết mình chẳng thể tiếp tục lang thang và Mon chẳng thể dừng chân nơi nào đó.

Tôi cùng anh bên nhau hai mươi lăm ngày đêm nhưng cả hai chưa từng hứa hẹn gì với nhau, chưa từng nói một lời yêu.

Nhưng tôi biết tôi yêu người đàn ông này, như một đoàn tàu mất phanh, cứ lao đi không khống chế được. Tôi không xác định được anh có yêu tôi không. Chỉ biết mỗi khi nhìn sâu vào mắt anh, tôi lại thấy bóng dáng mình trong đó. Tôi hi vọng, tấm gương trong lòng anh cũng chiếu rõ bóng hình tôi như thế.

Vào đêm trước khi rời đi, kết quả trận đấu là đội Đức thắng. Người Đức từng nhóm từng nhóm mang theo quốc kỳ, mang theo cả men say từ sân vận động Olympic đổ xuống đường. Trong màn đêm từng chùm pháo hoa nổ tung, sáng rực cả bầu trời. Tiếng hoan hô, hét hò, ca hát, huýt sáo âm ỹ đã át mất tiếng đàn của Mont, biến màn đêm trở nên cuồng nhiệt.

Chúng tôi theo dòng người tiến vào trạm điện ngầm. Mont nhìn tôi bước lên toa tàu. Chúng tôi cứ nhìn nhau nhưng chẳng nói tạm biệt. Bên này cánh cửa, chuyến tàu sẽ đưa tôi đến trạm tàu lửa. Ở đó tôi sẽ bắt chuyến tàu đêm trở về Frankfurt rồi lên một chuyến bay trở về quê hương tôi, kết thúc cuộc hành trình đầy mộng ảo này. Còn ở bên kia, Mont sẽ tìm một quán trọ nào đó ở lại thành phố này vài ngày, rồi sau đó sẽ tiếp tục cuộc sống lang thang của anh...

Khi chuyến bay của tôi cất cánh, tôi có thể chắc chắn xác định ngày đó tuy chúng tôi chưa nói lời biệt ly nhưng thật sự đã xa nhau rồi. Chúng tôi chính là một đoạn nhạc đệm trong cuộc đời của người kia. Tuy nó đặc biệt, nó khó quên nhưng nó không phải là đoạn nhạc chính trong cuộc đời hai chúng tôi, đến một lúc nào đó rồi sẽ trở thành quá khứ.

8. Chương 8 [end]

Kết thúc

Cuộc sống sau khi đi làm của tôi rất đơn điệu. Trừ đôi lúc phải tăng ca hoặc liên hoan thì cuộc sống của tôi chỉ có một nhịp buồn. Cuộc sống an nhàn khiến người ta dễ dàng lãng quên. Tôi lại một lần nữa chen chúc trong đám người ở thành phố này. Có những đêm tôi cũng sẽ mất ngủ, tựa như cảm thấy bản thân chẳng thể tiếp tục được nữa.

Một năm, hai năm trôi qua. Thời gian càng khiến tôi khắc sâu vào trí nhớ bóng dáng của người kia. Tôi rất muốn quên đi cái ôm ấm áp và tiếng đàn đầy mê hoặc đó...Nhưng tôi cũng sợ, đến cuối cùng, nhiệt tình của tôi đối với thể giới này sẽ biến mất cùng với đôi mắt màu xanh lam đó..

Sau khi tốt nghiệp được ba năm, thông qua bạn bè giới thiệu tôi có bạn trai. Đó là một người thận trọng, thu nhập khá tốt. Tôi dần dần thấy con đường tương lai của mình...

Cho đến buổi tối hôm đó, tôi nhận lời mời của bạn trai đi nghe nhạc ở nhà hát. Khi thấy bóng dáng người kia trên sân khấu, khi những giai điệu quen thuộc một lần nữa vang lên bên tai, tôi khiếp sợ mở tờ giấy giới thiệu tiết mục...

Tôi thấy cái tên quen thuộc đó cùng một câu nói in bên cạnh.

Gửi cho người đã từng cùng tôi lang thang – Mont.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-la-ban-tinh-ca-ngay-dong>